

רקע לדין בועדת חוקה, חוק ומשפט
דין פתיחה בתקנות הגנת הפרטיות (אבטחת מידע), התשע"ו - 2016
10.1.2017

הזכות לפרטיות היא זכות יסוד חוקתית, המהווה את אחת מהזכויות החשובות שבזכויות האדם. היא חיונית לשמירה על חופש הביטוי וערכי חברה דמוקרטית, להגנה על זכויות אדם ורכושו, לפיתוח 'האני הפנימי' ולמימוש עצמי.

אנו חיים בעידן המידע הדיגיטלי, שבו מידע על כל אחת ואחד מאתנו נשמר במאגרי מידע רבים ושונים. המידע האישי שלנו מצוי בידי חברות, גופים ציבוריים וגם בעלי עסקים בודדים. הטכנולוגיה מתפתחת ומוטמעת בכל היבט של חיינו, ואנו מייצרים מידע אישי דיגיטלי, בכל צעד ובכל רגע. קיימים יתרונות רבים בהשתלבות של היישומים הטכנולוגיים בחיינו, ותרומתם ניכרת. יחד עם זאת, הם מחייבים את מי שמנהל את המידע אודותינו, לשמור ולהגן עליו.

בעידן המידע הדיגיטלי, צרכנים הופכים להיות מוטרדים יותר ויותר משימוש 'עודף' שעושות חברות מסחריות במידע האישי שלהם, ומכך שהמידע שלהם לא מוגן בצורה נאותה. על כן, לצד הזכות לפרטיות, הגנה על המידע האישי מהווה אבן יסוד בביסוס אמון הצרכנים אשר חיונית לקיומה של כלכלה דיגיטלית ובעלת תועלות לחברה ולפרט.

חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א - 1981, בנוסחו כיום, מטיל חובות כלליים על כל מי שמנהל מידע אישי דיגיטלי לנקוט באמצעים לאבטחת מידע, אולם תקנות אבטחת מידע נועדו להקנות מסגרת יישום מפורטת לחובות אלה.

התקנות נבנו במתכונת מודולארית המביאה בחשבון שלוש דרגות לאבטחת המידע (נמוכה, בינונית וגבוהה) לפי אופי המאגר, תוך התחשבות מרבית בעוסקים יחידים (עסקים קטנים, יוזמות של עסקים מהבית המערבות עיבוד של מידע אישי) ובמטרה להפחית משמעותית את הדרישות לגביהם.

חשוב להדגיש כי תקנות אלה הן תולדה של שיח ציבורי מקיף וארוך שנים (למעלה מחמש שנים), שכלל גופים מסחריים, איגודי מסחר, משרדי ממשלה ובעלי עניין אחרים.

כאמור, החובה הכללית להגן על מידע אישי קיימת כבר כיום, אולם מטרתן העיקרית של התקנות לפרט את עקרונות אבטחת המידע הקשורים בניהול ובשימוש במידע אישי, בהתבסס על מציאות, בה חלים כל העת שינויים והתפתחויות טכנולוגיות וכן שיהיו בהלימה לתקני אבטחת מידע מקובלים בעולם.

התקנות מפרטות מה תפקידיו ותחומי אחריותו של הממונה על אבטחת המידע, קובעות את התפקידים והסמכויות של הממונה כשיש חובה למנותו וקובעות חובת דיווח על אירועים חמורים לרשות למשפט, טכנולוגיה ומידע (רשם מאגרי מידע).

מתוך הכרה בשונות הרבה בין הגופים והאנשים המנהלים את מאגרי המידע, מבקשות התקנות ליתן סמכות לרשם מאגרי מידע לפטור גורם לבקשתו המנומקת, מחלק מהחובות בתקנות. בנוסף, ועל מנת למנוע הכבדה רגולטורית, קיימת לרשם סמכות להכיר בהנחיות של רשויות מוסמכות אחרות, כך שמי שמקיימים אותן, מקיימים במידה רבה את הוראות התקנות.

חשוב לציין שהתקנות מבוססות על עקרון של ניטרליות טכנולוגית, ללא מתן העדפה לטכנולוגיה כזו או אחרת. זאת במטרה שלא לפגוע בתחרות וכדי שהתקנות יישארו רלבנטיות גם נוכח ההתפתחות הטכנולוגית המואצת בתחום מערכות המידע.

היות והתקנות פונות לכלל המשק, הרשות למשפט, טכנולוגיה ומידע שוקדת על הכנת מדריך שימושי, נוח לעיון ולהבנה, על מנת להנגיש את התקנות ולהקל על הטמעתן ויישומן.

אישור התקנות על ידי הוועדה יהווה אבן דרך משמעותית, בהגנה על מידע אישי ועל הזכות לפרטיות במדינת ישראל, ולצמצום הפערים אל מול הסטנדרטים הבינלאומיים הקיימים בתחום זה.